

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

TANTS KUUVALGEL

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Dancing in the Moonlight
2006

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2006 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R05441724
ISBN 978-9916-31-383-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kõigile meestele ja naistele, kes on vabaduse
nimel ohvreid toonud.
Minu sügavaim tänu teile.*

ESIMENE PEATÜKK

Ühe inimkeha ravimisele pühendunud arsti kohta oskas Jake Dalton enda keha väga hästi tagant sundida. Mees tegi õlaringe ning püüdis mitte välja teha adrenaliinitaseme langusest tingitud valust ja piinast, mis tabasid teda alati, kui sünnituse vastuvõtmise elevus oli vaibunud.

Ta oli kakskümmend kaks tundi vahetpidamata töötanud. Sõites kell kaks öösel kodutee viimaseid kilomeetreid, teadis ta väga hästi, et tal on magamiseks aega vaid umbes neli tundi, kui ta tahab sõita tagasi Idaho Fallsi haiglasse oma vastsündinud patsienti ja tema ema kontrollima ning jõuda veel enne kliiniku avamist Männiorgu tagasi.

Need olid maa-arstiks olemise rõõmud. Jake'ile tundus vahel, et ta veetis rohkem aega Durango roolis, tehes neljakümne viie minutilisi sõite oma kodulinna ja lähima haigla vahel, kui patsiente vastu võttes.

Viimase kahe aasta jooksul pärast praktika lõpetamist ja oma perearstikabineti avamist oli ta nii tihti seda

teed sõitnud, et tema arvates oleks maastur juba tematagi teed tundnud. See ei olnud just eriti põnev teekond. Ärkvel püsimiseks sõitis ta lahtise autoaknaga ja kuulas täisvõimsusel Red Hot Chili Peppersit.

Äärelinna jõudes tulvas aknast sisse jahedat niisket õhku ja autotuled peegeldusid märjal asfaldil vastu. Vihm oli veidi aega tagasi lakanud, kuid õhk lõhnas ikka veel magusalt, värskelt ja ahvatlevalt Kaljumäestiku kevade järele.

Talle meeldisid sellised õhtud, mis sobisid kõige paremini Miles Davist kuulates hea raamatuga sooja ahju ääres istumiseks. Või veel parem – lebamiseks siidlinade vahel koos pehme ja sooja naisekehaga, vihm vastu akent rabistamas.

Vaat *see* oli eriline nauding, mida ta polnud juba väga ammu kogenud. Ta ohkas, möödudes poolest tosinast valgustamata poest, mis moodustasid linnakese rahvarohke kesklinna.

Pööraselt kiire elu, mis tulenes sellest, et ta oli ainus arst viiekümne kilomeetri raadiuses, ei jätnud seltsieluks eriti palju aega. Enamasti see teda ei häirinud, kuid mõnikord tabas tema üksildane elu teda masendava jõuga.

Ei, ta ei olnud üksildane. Ta veetis terve päeva inimeste seas, alates patsientidest kuni õdede ja kontoritöötajateni.

Kuid õhtuti naasis ta üksinda oma tühja kolme magamistoaga palkmajja, mille oli ostnud siis, kui Männiorgu tagasi kolis ja doktor Whitakerilt perearstikeskuse üle võttis.

Sellistel õhtutel mõtles ta, mis tunne oleks, kui teda ootaks kodus ilus, hea ja armastav naine. See oli ahvat-

lev, kuid veidi nukker mõte, ja ta keeldus sellel pikemalt peatumast.

Tal polnud õigust kurta. Kui paljudel inimestel oli võimalus täita oma eluunistus? Kodulinna perearstiks saamine oli olnud tema unistuseks juba neil päevil, kui ta lapsepõlves koos isa ja vendadega rantšos töötas.

Pealegi ei oleks ta isegi siis, kui tema elus oleks mõni naine olnud, jaksanud pärast Jenny Cochrani kuueteist-tunnist sünnitust teha midagi muud kui süüa ühe maa-pähklivõi ja marmelaadiga võileiva ning mõned tunnid tukkuda, enne kui pidi koidu eel voodist välja ronima ja hakkama tagasi Idaho Fallsi poole sõitma.

Jake'i lahutas kutsuvalt mõnusast voodist vaid vähem kui pool kilomeetrit, kui ta märkas eespool valitsevas pimeduses ühe auto vilkuvaid ohutulesid. Ta vandus endamisi ja tundis korraks kiusatust autost peatumata mööda sõita.

Isekast mõttest hoolimata vajutas ta Durango piduri-pedaalile ning peatus kitsal teepeenral, nii et rataste alt pritsis pori ja kruusa.

Ta pidi peatuma. See oli Männiorg ja siin ei pööranud inimesed lihtsalt pilku kõrvale, kui keegi abi vajas. Pealegi oli see kõrvaline kanjonitee, mis lõppes kümne kilomeetri pärast tema perekonnale kuuluva rantšo, Külma-jõe maa- ja karjakompanii, värava taga.

Ainus põhjus, miks keegi võis sellel teel viibida, oli see, kui ta oli vales kohas ära pööranud või suundus ühte neist kaheksast-üheksast majast ja väikerantšost, mis jäid tema kanjonisuudmes asuva maja ning Külmajõe vahele.

Kuna ta tundis kõiki inimesi, kes neis majades elasid, ei saanud ta hädas olevast naabrist peatumata mööda sõita.

Väike hõbedane Subaru ei tulnud talle tuttav ette. Sellel on Arizona numbrimärgid, märkas ta auto taga peatudes.

Igatahes näitasid tema esituled põhjust, miks auto oli peatunud. Selle tagumine reisijapoolne rehvi oli lame nagu pannkook ja ta märkas enda arvates üht naist, kes üritas niiskes õhus tungrauda kasutada, hoides taskulampi hammaste vahel.

Jake jättis mõttes hüvasti unistusega peagi sooja voodisse vajuda. Ta ei tohtinud kõrvalisel rantšoteel abi vajavat naisterahvast mingil juhul hätta jätta.

Pealegi oli tegemist kõigest purunenud rehviaga. Ta võib selle kümne-viieteistkümne minutiga ära vahetada, lasta eksinud turistil edasi sõita ja kümne minuti pärast voodisse pugeda.

Jake väljus autost, tänades õnne, et tal oli jope seljas, kui tuul kanjonis vilistas ja autoust logistas. Siin, Tetoni mägede tagumises küljes, võis aprillikuu torkida nahka nagu tuhande nõelaga.

„Hei, teie seal!“ hüüdis ta lähemale minnes. „On teil abi vaja?“

Naine tõstis käe varjuks silmade ette, sest ei näinud ilmselt esitulede valguse tõttu, kes talle lähenes.

„Olen peaaegu lõpetanud,“ vastas naine. „Aga aitäh peatumast. Teie auto esituled on suureks abiks.“

Juba naise esimeste sõnade juures jättis mehe süda löögi vahele ja ta tardus paigale, suutmata šokist üle saada. Ta unustas korrapealt, kui väsinud ta oli.

Ta tundis seda häält ja selle omanikku.

Äkki taipas ta, miks olid sellel autol Arizona numbri-märgid ja miks sõitis see väike Subaru mööda seda kõrval- teed, kuhu oli asja äärmiselt vähestel inimestel.

Magdalena Cruz oli koju tulnud.

Ta oli küll viimane inimene, keda mees oleks ooda- nud ühel oma tavalisel haiglast tulekul kohata, eriti veel viimasel aprillikuisel teispäevaööl kell kaks, kuid see ei vähendanud tema rõõmu naise nägemise üle.

Jake'i peas keerles sada küsimust ja ta silmitses naist nii hästi kui autotulede valgel võimalik.

Naise paksud juuksed, mis olid mehe teada tumedad ja läikivad, olid hobusesabas, mis oli tõmmatud läbi tema peas oleva pesapallimütsi stiilis peakatte augu. Ta teadis, et naise mütsi varjus olev nägu on habras ja õrn, sama kummitavalt kaunis nagu alati, välja arvatud kangekael- selt kokku surutud huuled.

Kuigi Jake ei tahtnud seda teha, ei suutnud ta hoiduda pilku allapoole libistamast.

Naine kandis teksaseid ja kulunud saapaid – väliselt tundus kõik normaalne. Kuid mees teadis, et tegelikult see nii ei olnud, ja ta oleks väga tahtnud naise käte vahele haarata ning tugevasti enda vastu suruda.

Seda ta muidugi teha ei saanud. Kui ta oleks seda proovinud, oleks naine talle ilmselt rattavõtmega äianud.

Isegi enne seda, kui naine oli hakanud teda ja tervet tema perekonda vihkama, polnud neil kunagi olnud sel- liseid suhteid.

Aastatepikkuste täitumatute unistuste külm reaalsus ja valu, mida need tema rinnus põhjustasid, muutsid Jake'i hääletooni teravaks. „Kas su ema teab, et sa nii hilja tuled?“

Naine heitis talle kiire uuriva pilgu ja mees nägi, kuidas tema käed veidi värisesid, kui ta hoidis tööriista äkki käes nagu relva, püüdes aru saada, kes ta on.

Ta suunas oma taskulambi mehele ja sisimas ohates lubas mees tal end silmitseda, kuigi teadis väga hästi, kuidas naine sellele reageerib.

Jake nägi, kuidas naine ta ära tundis. Tema sõrmed haarasid rattavõtmest tugevamalt kinni. Mees võis vaid tänulik olla, et asus tema käeulatusest väljas.

„Tegelikult ma vist ikka ei vaja seda abi.“ Naise hääl, mis oli tavaliselt nii pehme ja seksikas nagu peen vana viski, kõlas sama külmalt ning kalgilt nagu jaanuarikuised Tetoni mäed.

Naine pidas silmas *tema* abi. Tal polnud vaja seda valjusti välja öeldagi.

Jake otsustas end sellest mitte häirida lasta. Ta otsustas ka, et diplomaatiaks oli aeg juba liiga hiline. „Kahju küll, aga tahad või ei taha, ma aitan sind. Anna rattavõti siia.“

„Saan ise hakkama.“

„Maggie, anna lihtsalt see neetud asi siia.“

„Mine koju, Dalton. Mul on siin kõik kontrolli all.“

Naine kükitas uuesti maha, kuigi see oli pigem nagu poolkükkk, sest tema vasak jalg oli küljele välja sirutatud. Ilmselt valmistab selline asend naisele piina, mõtles

mees, kes pidi käed külgedel rusikasse suruma, et teda mitte üles tõsta ja korralikult raputada, enne kui ta naise embusse haarab.

Tõenäoliselt oli naine sama väsinud kui ta ise. Ilmselt enamgi. Ta oli veetnud viimased viis kuud Walter Reedi sõjaväehaiglas. Nii palju, kui Jake oli kuulnud naise ema Viviana käest, kes oli tema ema parim sõbranna, oli talle tehtud palju piinarikkaid operatsioone ning ta oli läbi teinud kuudepikkuse füsioteraapia ja taastusravi.

Mees kahtles tõsiselt, kas naine oli oma proteesiga piisavalt tugev ja stabiilne auto juhtimisekski, rääkimata mudasel teepervel ratta vahetamisest. Ometi oli ta pigem valmis taluma uskumatut valu, kui võtma vastu ühe vihatud Daltoni abi.

Väsinud ohkega lahendas mees olukorra sellega, et tõmbas ise rattavõtme naise käest ära. „Nagu ma näen, pole aastad sind vähem kangekaelseks muutnud,“ pomises ta.

„Või sind vähem ülbeks eesliks,“ vastas naine läbi kokkusurutud hammaste, kui end sirgu ajas.

„Jah, meile, eeslitele meeldib kell kaks öösel ringi sõita ja otsida inimesi, kel on autoga muresid, et saaksime kinni pidada ning neid tülitada. Oota minu autos, kus on soe ja kuiv.“

Naine hoidis ikka veel taskulampi käes ja paistis, nagu tahaks ta meeletult sellega mehele vastu pead virutada, kuid hoidis end vaos. Niisiis oli sõjavägi talle siiski pisut enesevalitsust õpetanud, mõtles mees muiates ja silmitses siis ettevaatlikult naist, kes nõjatus ühe läheduses kasvava puu tüve vastu, suunates valgusvihi tema poole.

Tants kuuvalgel

Jake oli arst, kellel olid suured kogemused inimeste valude märkamisel, ja terve Magdalena Cruzei keha hoiak väljendas valu. Tema peas oli miljon küsimust, mida naisele esitada, kui ta kiiresti tagavararatta alla pani. Milliseid ravimeid ta võtab? Millist füsioteraapiat olid Walter Reedi haigla arstid käskinud tal teha? Kas ta tunneb fantoomvalu? Kuid ta teadis, et naine ei vastaks ühelegi neist, seega hoidis ta parem suu kinni.

Küsimused ajaksid naise ainult vihale.